

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2021r.

sprawy **A. K.**

skazanej za czyny z art. 156§3 k.k. w zw. z art. 156§1 pkt 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 lipca 2020r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 28 czerwca 2019r., sygn. akt

(...)

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. O. – Kancelaria Adwokacka w Z. – kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu za sporządzenie i wniesienie kasacji,
3. zwolnić skazaną od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa,

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanej jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

W wywiedzionej kasacji obrońca sformułował trzy zarzuty, które pozostają na granicy dopuszczalności w prowadzonym obecnie postępowaniu.

Dwa z nich, w istocie, kwestionują prawidłowość dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych.

W pierwszym z zarzutów obrona kwestionuje prawidłowość zastosowania prawa materialnego poprzez przyjęcie, że przypisany czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 156§3 k.k. w zw. z art. 156§1 pkt 2 k.k. Obrona nie dostrzega przy tym, że zarzut obrazy prawa materialnego zawsze jest zarzutem błędnej wykładni prawa lub błędnej jego subsumpcji. Tymczasem skarżący wskazuje, że przypisany czyn powinien być zakwalifikowany jako nieumyślne spowodowanie śmierci z art. 155 k.k. Kwestionowane zatem są tu ustalenia faktyczne dokonane przez Sądy obu instancji w zakresie zawinienia skazanej.

Takie postąpienie w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne w świetle dyspozycji art. 523§1 k.p.k., który zezwala jedynie na wniesienie kasacji wyłącznie z powodu „**rażącego naruszenia prawa**”.

Podobna sytuacja ma miejsce w odniesieniu do drugiego z postawionych zarzutów. Tutaj co prawda skarżący prawidłowo sformułował podstawę zaskarżenia wskazując jako naruszony przepis prawa procesowego – art. 433§2 k.p.k., jednak i w tym wypadku istota zarzutu sprowadza się do zakwestionowania ustaleń faktycznych. Obrona wskazuje bowiem na to, że *„nie można wykluczyć, że rany ręki lewej i ramienia lewego mogły powstać od jednego ruchu narzędzia w kierunku kończyny, co prowadzić winno do przyjęcia - w braku innych dowodów w tym zakresie - iż doszło do zadania pokrzywdzonemu jednego ciosu nożem, oraz skutkować ustaleniem, że oskarżona zadając cios pokrzywdzonemu nie miała zamiaru, ani nie godziła się na spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu Z.G.”*. Także zatem i w tym przypadku kwestionowane jest ustalenie faktyczne o zadaniu przez skazaną pokrzywdzonemu co najmniej dwóch ciosów.

Obrona w tym zakresie nie wskazuje na to, że Sąd Odwoławczy wadliwie rozpoznał podniesiony w tym zakresie w apelacji zarzut i na czym w jej ocenie wada ta polegała, ograniczając się do powielenia tez prezentowanej w toku procesu linii obrony. Zatem i w tym zakresie zarzut obrony nie mógł być uznany za zasadny w najmniejszym choćby stopniu.

Już zatem tylko na marginesie wskazanych powyżej wad konstrukcyjnych wniesionej w niniejszej sprawie kasacji, zauważyć należy, że jak ustalił to Sad II

instancji, skazana zadała pokrzywdzonemu, łącznie, co najmniej dwa ciosy nożem. O ile rzeczywiście w świetle opinii sądowo lekarskiej nie da się wykluczyć, że dwie rany ręki lewej (w tym jedna kluta) powstały od jednego ciosu, to już to samo uderzenie nie mogło spowodować jednocześnie trzeciej rany – i to punktowej – na plecach Z.G.

Zadanie zaś dwóch następujących po sobie ciosów nożem w ciało pokrzywdzonego, wyklucza nieumyślność działania sprawcy. Biorąc pod uwagę powyższe, a także siłę, przynajmniej jednego z tych ataków, słusznie przyjęto też, że skazana co najmniej godziła się na spowodowanie u pokrzywdzonego skutku opisanego w art. 156§1 pkt 2 k.k.

Trzeci z postawionych w kasacji zarzutów, jako skierowany wprost do współmierności wymierzonej skazanej kary, jest w świetle dyspozycji art. 523§1 k.p.k. oczywiście niedopuszczalny.

Ponieważ każdy z podniesionych w sprawie zarzutów jest oczywiście bezzasadny, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Skazaną, dostrzegając jej sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.